

29. navadna nedelja B

*K tebi kličem, o Bog;
skloni se k meni in poslušaj mojo prošnjo.
Varuj me ko zenico v očesu,
skrij med peruti svoje ljubezni. (Ps 17,6.8)*

Prvo berilo

Izaija 53,10-11

Gospodu je bilo po volji, da svojega služabnika stre z bridkostjo: če dá svoje življenje v daritev za greh, bo videl potomce in bo podaljšal svoje dni, Gospodova volja bo uspevala po njegovi roki. Za muko svoje duše bo videl luč, do sitega se je bo nagledal, s svojim spoznanjem bo moj pravični služabnik mnoge opravičil, njihove krivde bo nalóžil nase.

Drugo berilo

Hebrejcem 4,14-16

Bratje in sestre, trdnó se držimo veroizpovedi, ker imamo veličastnega vélikega duhovnika, ki je šel skozi nebesa, Jezusa, Božjega Sina. Nimamo namreč vélikega duhovnika, ki ne bi mogel sočustvovati z našimi slabostmi, marveč takega, ki je kakor mi preizkušan v vsem, vendar brez greha. Bližajmo se torej z zaupnostjo prestólu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.

Evangelij

Marko 10,42-45

Tisti čas je Jezus poklical dvanajstére in jim rekel: "Veste, da tisti ki veljajo za vladarje, gospodujejo nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik. Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge."

V premišljanje

Začetek razumevanja prvega berila utegne biti težak. O Bogu pravijo, da je "našel dopadenje nad svojim potolčenim služabnikom". Jezus pa po svoje zahteva od svojih učencev, naj bodo služabniki vsem. Je Bog Bog, ki ima veselje v trpljenju? Se moraš kot vernik ponižati v prah?

Ne, čisto jasno ne. To bi bil malenkosten in sadističen bog moči, ki bi imel veselje nad potolčenim. On pa je Bog, ki kliče, ki po-kliče. In slediti tej poklicanosti, to lahko povleče za seboj trud, trpljenje in napor. To ni stvar Boga, temveč številnih protimoči tega sveta. Sodelovanje pri novem Božjem svetu na temelju pravičnosti in miru predpostavlja ljudi, ki se po Jezusovem vzgledu tudi ne bojijo trpeti ("kelih, iz katerega bom pil") in umreti. Pot do tega novega sveta pomeni plavati proti toku. Pomeni namreč: dajati, medtem ko ves svet hoče zgolj imeti; razorožen stati pred oboroženim; sočutiti z drugimi v svetu, ki pozna samo neusmiljenost ali pa svoje prednosti; biti luč, kjer se vse zdi podvrženo temi in brezperspektivnosti; dajati upanje kljub dejstvu, da je več osnov za to, da upanje odložimo... V bolečini in naporu gre pot proti Novemu Jeruzalemu tudi, ker "stari človek" prebiva v nas samih. Začenja se namreč s poslovitvijo od starega človeka v nas samih. In to lahko boli.

Naša poklicanost je lahko, poleg tega, da je boleča in mučna, tudi tvegana. Plavati proti toku in živeti neudobno, to nam ne bo priskrbelo pohval. To je bilo jasno že na poti, po kateri je hodil Jezus. Nasprotovanje sveta vsem, ki mu sledijo, je lahko odprto ali pa subtilno, in konsekventni kristjani se mu bodo vedno morali izpostavljati. Zato tudi potrebujemo drug drugega, da se vzajemno krepimo v veri v novi Božji svet.

Jezus je šel svojo pot v Jeruzalem do križa. Sedeti na njegovi desni ali levi nikakor ni preprosto, saj ti prostori tudi za nas predpostavljajo križ. Verjeti v iluzijo, da obstajajo pri njem prostori brez "keliha", temu so nasedli že Cebedejevi sinovi (in kajpada tudi drugi učenci). Jezusove besede in njegovo življenje izražajo njegovo najglobljo zadevo, namreč biti tu "za nas". Kdor stopa v njegovo nasledstvo, je lahko njegov učenec ali učenka samo, če je prevzet, prevzeta od tega "biti-za-druge", ki sestavlja Jezusovo poslanstvo. To lahko pomeni, da lastne želje in predstave, celo upravičena pričakovanja, postavimo na stran in morda sprejmemo tudi trpljenje, da bi ga tako drugim olajšali. Edino, česar smo lahko na svoji poti gotovi, je Kristusova solidarnost, ta pa vsekakor tja do smrti in onstran nje.

In tako se znova sklene lok do prvega berila. Ne, Bogu ni všeč, da bi bil njegov služabnik potolčen. A ga sočutno spremlja neutrudno na njegovi poti, vse do dokončnega, neuničljivega življenja v polnosti, kar v slikoviti govorici prvi testament opisuje s pojmi nasledstva, dolgega življenja, sitosti in gledanja luči. Iz izkušnje, kako ravna Bog z nami natanko tako – da nas nosi, podpira, rešuje – lahko rase naša predanost za druge, tista predanost, ki je najbolj notranje bistvo ljubezni.

29. navadna nedelja B

*K tebi kličem, o Bog;
skloni se k meni in poslušaj mojo prošnjo.
Varuj me ko zenico v očesu,
skrij med peruti svoje ljubezni. (Ps 17,6.8)*

Prvo berilo

Izaija 53,10-11

Gospodu je bilo po volji, da svojega služabnika stre z bridkostjo: če dá svoje življenje v daritev za greh, bo videl potomce in bo podaljšal svoje dni, Gospodova volja bo uspevala po njegovi roki. Za muko svoje duše bo videl luč, do sitega se je bo nagledal, s svojim spoznanjem bo moj pravični služabnik mnoge opravičil, njihove krivde bo nalóžil nase.

Drugo berilo

Hebrejcem 4,14-16

Bratje in sestre, trdnó se držimo veroizpovedi, ker imamo veličastnega vélikega duhovnika, ki je šel skozi nebesa, Jezusa, Božjega Sina. Nimamo namreč vélikega duhovnika, ki ne bi mogel sočustvovati z našimi slabostmi, marveč takega, ki je kakor mi preizkušan v vsem, vendar brez greha. Bližajmo se torej z zaupnostjo prestólu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.

Evangelij

Marko 10,35-45

Tisti čas Zebedejeva sinova Jakob in Janez stopila k Jezusu in mu rekla: "Učitelj, želiva, da nama storiš, kar te bova prosila." Rekel jima je: "Kaj hočeta, da vama storim?" Rekla sta mu: "Daj nama, da bova sedela v tvoji slavi, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici." Jezus jima je dejal: "Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga jaz pijem, ali biti krščena s krstom, s katerim sem jaz krščen?" Rekla sta mu: "Moreva." In Jezus jima je dejal: "Kelih, ki ga jaz pijem, bosta pila, in s krstom, s katerim sem jaz krščen, bosta krščena; dati, kdo bo sedél na moji desnici ali levici, pa ni moja stvar, ampak bo dano tistim, ki jim je to pripravljeno."

Ko je drugih deset to slišalo, so se začeli jeziti na Jakoba in Janeza. Jezus jih je poklical k sebi in jim rekel: "Veste, da tisti ki veljajo za vladarje, gospodujejo nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik. Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge."

V premišljanje

Začetek razumevanja prvega berila utegne biti težak. O Bogu pravijo, da je "našel dopadenje nad svojim potolčenim služabnikom". Jezus pa po svoje zahteva od svojih učencev, naj bodo služabniki vsem. Je Bog Bog, ki ima veselje v trpljenju? Se moraš kot vernik ponižati v prah?

Ne, čisto jasno ne. To bi bil malenkosten in sadističen bog moči, ki bi imel veselje nad potolčenim. On pa je Bog, ki kliče, ki po-kliče. In slediti tej poklicanosti, to lahko povleče za seboj trud, trpljenje in napor. To ni stvar Boga, temveč številnih protimoči tega sveta. Sodelovanje pri novem Božjem svetu na temelju pravičnosti in miru predpostavlja ljudi, ki se po Jezusovem vzgledu tudi ne bojijo trpeti ("kelih, iz katerega bom pil") in umreti. Pot do tega novega sveta pomeni plavati proti toku. Pomeni namreč: dajati, medtem ko ves svet hoče zgolj imeti; razorožen stati pred oboroženim; sočutiti z drugimi v svetu, ki pozna samo neusmiljenost ali pa svoje prednosti; biti luč, kjer se vse zdi podvrženo temi in brezperspektivnosti; dajati upanje kljub dejstvu, da je več osnov za to, da upanje odložimo... V bolečini in naporu gre pot proti Novemu Jeruzalemu tudi, ker "stari človek" prebiva v nas samih. Začenja se namreč s poslovitvijo od starega človeka v nas samih. In to lahko boli.

Naša poklicanost je lahko, poleg tega, da je boleča in mučna, tudi tvegana. Plavati proti toku in živeti neudobno, to nam ne bo priskrbelo pohval. To je bilo jasno že na poti, po kateri je hodil Jezus. Nasprotovanje sveta vsem, ki mu sledijo, je lahko odprto ali pa subtilno, in konsekventni kristjani se mu bodo vedno morali izpostavljati. Zato tudi potrebujemo drug drugega, da se vzajemno krepimo v veri v novi Božji svet. Jezus je šel svojo pot v Jeruzalem do križa. Sedeti na njegovi desni ali levi nikakor ni preprosto, saj ti prostori tudi za nas predpostavljajo križ. Verjeti v iluzijo, da obstajajo pri njem prostori brez "keliha", temu so nasedli že Cebedejevi sinovi (in kajpada tudi drugi učenci). Jezusove besede in njegovo življenje izražajo njegovo najglobljo zadevo, namreč biti tu "za nas". Kdor stopa v njegovo nasledstvo, je lahko njegov učenec ali učenka samo, če je prevzet, prevzeta od tega "biti-za-druge", ki sestavlja Jezusovo poslanstvo. To lahko pomeni, da lastne želje in predstave, celo upravičena pričakovanja, postavimo na stran in morda sprejmemo tudi trpljenje, da bi ga tako drugim olajšali. Edino, česar smo lahko na svoji poti gotovi, je Kristusova solidarnost, ta pa vsekakor tja do smrti in onstran nje. In tako se znova sklone lok do prvega berila. Ne, Bogu ni všeč, da bi bil njegov služabnik potolčen. A ga sočutno spremlja neutrudno na njegovi poti, vse do dokončnega, neuničljivega življenja v polnosti, kar v slikoviti govorici prvi testament opisuje s pojmi nasledstva, dolgega življenja, sitosti in gledanja luči. Iz izkušnje, kako ravna Bog z nami natanko tako – da nas nosi, podpira, rešuje – lahko rase naša predanost za druge, tista predanost, ki je najbolj notranje bistvo ljubezni.